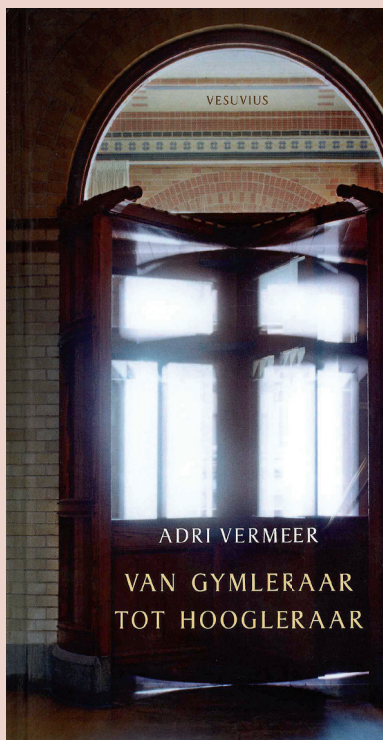

Van Gymleraar tot hoogleraar

Adri Vermeer
Uitgeverij Vesuvius, Amsterdam, 2018
ISBN: 978 90 8659 7918m

Toen ik de titel las dacht ik in eerste instantie aan een soort van zelfverheerlijking. Kijk mij nu eens even succesvol te zijn geweest. Toch besloot ik het te lezen en daar heb ik geen spijt van.

De stijl van schrijven is direct en het leest vlot weg.

Het is het verhaal van iemand die zijn hele leven praktisch is ingesteld en zijn handelen altijd heeft laten leiden door die praktijk. Wat hij heeft geleerd en ervaren, wil hij doorgeven.

Zijn loopbaan kan gekarakteriseerd worden met de titel van een interview met een tijdgenoot van Vermeer: Bart Crum in *Lichamelijke Opvoeding Magazine* 8, 2018: 'Het leven hangt van toevalligheden aan elkaar'. In het boek zijn daar diverse voorbeelden van te vinden. Vermeer beschrijft dat hij geneeskunde wilde studeren maar daarvoor niet in aanmerking kwam door bezuinigingen (pag. 28). Toen werd het de CALO. Dat hij Pedagogiek ging studeren kwam door zijn rector van de CALO, Gordijn (pag. 64). In de tijd dat hij het moeilijk had op de Interfaculteit lichamelijke opvoeding (IFLO), later faculteit bewegingswetenschappen, van de VU kwam de aanstelling als bijzonder hoogleraar Pedagogiek aan faculteit Sociale Wetenschappen van de UU om de hoek kijken (pag. 78).

Het boek is in vier delen opgesplitst en beschrijft achtereenvolgens, de jeugd, opleiding en werk, academische ontwikkeling en leidinggeven en management. De eerste twee delen zijn toegevoegd om meer perspectief te geven over wie Vermeer is en waar hij vandaan komt. Door een dominante vader verlaat hij vroeg het huis en enkele jaren later 'valt' hij van zijn geloof als het gedrag van de 'kerkelijken' niet meer overeenkomt met de waarden van het geloof. De aanleiding tot het schrijven is echter het laatste deel over de managementvaardigheden.

Vermeer beschrijft eerlijk dat het hem in het begin van zijn carrière aan echt empirische onderzoekvaardigheden ontbrak. Die zijn echter wel nodig en binnen de IFLO, een multidisciplinair opgezette faculteit met anatomen, fysiologen, psychonomen en pedagogen, vormde de laatste groep met een holistische, fenomenologische opvatting een minderheid. De andere groepen deden al jaren aan kwantitatief empirisch onderzoek.

Hij was het niet eens met de richting waarin het onderzoek op de VU zich in die tijd ontwikkelde. Daar komt de praktische instelling van Vermeer weer om de hoek kijken. Hij wil dat wat onderzocht wordt direct in de praktijk kan worden gebruikt. Hij komt via de opdracht een doctoraalstudie op te zetten over het bewegen van en bewegingszorg voor kinderen met ontwikkelingsproblemen steeds meer in de therapeutische hoek van het beweegspectrum. In die hoek meldden zich ook meer studenten aan dan bij de twee andere studierichtingen binnen de vakgroep bewegingsagogiek.

Verder krijgen we nog diverse doorkijkjes over hoe het gaat in de academische wereld. Wie moet je te vriend houden en hoe zorg je dat jij je zin krijgt zonder dat het lijkt dat je die doordrijft?

Een van de laatste paragrafen gaat over aanraders. Daarin geeft Vermeer een aantal adviezen. Hij heeft ze zelf ervaren en is daarin een autodidact met een neus voor hoe te handelen in een bepaalde situatie.

Door de opbouw van het boek krijg je steeds meer perspectief over de manier van werken van Vermeer en hoe hij zich ontwikkeld heeft. Je kunt dit samenvatten als 'een leven lang leren'.

Als je aspiraties hebt voor een wetenschappelijke carrière is dit boek zeer nuttig. ■

Hans Dijkhoff